

τια, υστερα έρριξε και στήν Ντόλλυ ένα θλέμμα γεμάτο στοργή και συμπάθεια και ψιθύρισε με φωνή άλλασμένη:

—Έγιν θά πάν νά σάς φέρω τά γράφματα!... Τήν τελευταία στιγμή, κατάλαβα πώς δέν έχω τό δικαίωμα νά καταστρέψω τήν αγάπη σας, πώς ήταν έγκλημα αύτό που ζήτησα νά κάνω... Σάς πάρακαλώ νά με συχνώρεστε άν μου πέρασε άπο τό νοῦ ή κακή αύτή σκέψι...

Και, πρίν ό Μωρίς και ή Ντόλλυ προφτάσουν νά τήν κρατήσουν, ή κυρία Χάλλικ πέταξε τό βασύ μαντώ της, δρασκέλισε τό παράθυρο και βγήκε έξω...

Ο Μωρίς και ή Ντόλλυ έμειναν άκινητοι, σάν μαρμαροκλινες, στή μέση τό δωματίου, με τά βλέμματα καρφωμένα στό άνοιγμα τό παραθυρίου. Ή αναπνοή τους είχε σταματήσει...

Πέρασαν έτοις δυο-τρία λεπτά τής ώρας άνυπόφορης άγωνίας—τρία λεπτά, που τούς φάγκαν δέλειωτα σάν αιδνές...

Ξαφνικά, άκουσαν ένα έλαφορό θύρυσθο στό διπλανό δωμάτιο...

Η κυρία Χάλλικ κατώρθωσε νά μπή μέσα άπο τό άνοιγκο παράθυρο!...

Σχέδιον άμεσως, ένα χέρι έσπρωξε κάτω άπο τήν πόρτα τών γραφείων τούς κ. Χάλλικ μερικά γράμματα—τά φλογερά έρωτικά γράμματα, που είχε στείλει κάποτε ο Μωρίς στή γυναίκα τού...

Ο Μωρίς δρόπαξε τίς επιστολές, δακρύζοντας άπο χαρά, και τίς έσβλε στήν τσέπη του...

Κι' έτοιμαζόταν νά σφίξη τήν Ντόλλυ στήν άγκαλιά του, άπταν, άξαφνα, άκουσαν, άπτη ένα έπαραχτικό έφωνητο πού...

Μιά τρομερή άπωφία πέρασε άπο τό νοῦ τους...

“Ετρέξαν στό παραθύρο — έρριξαν ένα βλέμμα κάτω, και αύτό που είδαν, τους έκανε νά τραβήχτούν πίσα με φρίκη. Είδαν, στό φως τών ήλεκτρικών, πολλά στοιχα νά συγκεντρώνωνται σάν μικρά μαύρα σημάδια μπρός στήν πόρτα τού μεγάρου, ύψων άπο ένα

έσπλωμένο σγκο!...

Και δύοκος αύτός ήταν η κυρία Χάλλικ—ή δοπία έπεσε άπο τό τριαστού τέταρτο πάτωμα και τακιστήκε στό δρόμο, χορρίς νά μπορή νά ξέρει αν στραβωπάτησε ή άν αυτοκτόνησε άπο άπελπισία, έπειδη έχασε τήν άγαπη τού Μωρίς!...

J. J. RENAUD

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

“Οταν κάνει κανένας μιά γυναίκα νά ύποφέρη έξ αίτιας του, έξπαντος έκδικειται τά βάσανά του άπο κάποια άλλη.

Συχνά ή μοναξιά άκοντζει τό μυαλό μας, όπως τό σκοτάδι κάνει πό εύασθητα τά μάτια μας.

Τά βιουάτα και μελαχολικά νείματα προειπομάζουν τήν ύποχονδρία, τή φθισή, τό έγκλημα, δύπως και τά νερά που λιμνάζουν σε λίγες μέρες σαπίζουν... Τά νείματα θέλουν γέλια, χαρές, εύθυμια... Άλλοιμονο στό χρόνο, που δέν έχει δνοιεί και λουλούδια, δύπως άλλοιμονο και στήν ήλικιωμένο που δέν είχε νειτά γελάστα!...

Είνε θλιβερό τό θέαμα μιάς διαλεχτής ψυχής, ζτων ή ώλικές άνάγκες τήν ύποχρεώνουν νά σκύθη δουλικά...

Περισσότερο θάρρος χρειάζεται κανένας γιά νά αντιμετωπίση τίς πίκρες τής ζωής, παρά τήν άπολύτωρις τού θανάτου!

Δέν πρέπει οί άρχαριοι τής λογοτεχνίας ή τής ποιήσεως νά άπογοητεύωνται γιά της πρώτες άποτυχίες των. Είνε σάν νά περιμένων τους άριστους

καρπούς τού καλλικαριθμούς στήν άρχη τής άναστξεως...

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

—Στήν πόλη Γονεσλάκο τον Τεξάς έγινε τελευταία μά μεγάλη... λαχαναράλωσης. Τά ώραστερα πορίστα τού τόπουν φρεσκάς μάλινα τών ειδών και βγήκαν περίπατο. Και έβλεπε κανές φούστες μά πανούφλια, πατέλια, πορδέλια και φρασταλάδες, ώπο φύλλα πολούπωλης, λάχανο, μαρούλια, κοκκινογύρια, καρότα, με διακομήσεις από άγγονούσια, ντομάτες, νοικό βαμβάκι, φούρνες και αμπούκι, φλούδες πορτοκαλίου και άτι μπούδες νά επινοήση ή γνωνιαρά φιλαρέσπεια.

—Άτο μαρούλι ή λαχαναροφερεσίας απέτης δέν ζεχώριζαν άπο Η αρχαίας τονάλεττες τής τελευταίας μάδας, ένω από ποντάνια άνοιγαν τήν... δρέπε. Θύμιζαν Άθηνας! Καθηρή Δευτέρα και Κουλόνια τού παλαιού παρού. Κάτι ποι ήταν ένθνοσιας τούς σημειωνόυς κορτοφάγους ήστησησάγουν τόν Αθηνάν.

—Τό βραδείο τής έφετενής λαχανογιορτής τον Γονεσλάκο τό πήρε ή μείζη Στέπιτσα. Φορώντες φρεσκά χορούν τεντούτε, με μαρούλια ουρά, και πατέλια πλατύπου, όμα άπο πραμβούλιαν, με δαντέλες άπο μάντανον. Οι έλλανοβαν τήν έβάθενσαν και γιά τήν έξαντετούχη ώμοφαντα και χώρι της φρεσκάς της, άλλα νινών γιατι κατώφθισαν τά παρούσιαν γρούπους από τόσο λαχανοκάπιτον της.

—Τό άποτον σημανένει ήστης σημανείς φρεσκέσιες, καθώς και είς πολλά άλλα ποράματα, ή απλότης έχει περισσότερον χάρι.

—Νά και μια νέα Αιγαίνωντής έφεντρες, άπλη και ζοήσημη: Φοτεινές παντόφλες! Μέσα, δηλαδή, στή τακούνια, ποι είνε κούρια, τοποθετείται μια μικρή ήλεκτρική ζεστή μπαταρία και μπορείται ένα ήλετον γηλοπάζια. Εφόσον ή παπούτσιας πατούνται στό πάτωμα, τό γηλοπάζι μένει σκοτεινό, δύο άνως ή μια ή ή άλλη σηκωθούν, τή στηγανή τού βαδίσιματος, λίγο άπο τό πάτωμα, τό γηλοπάζι ανέβει και φορτίζει τό δωμάτιο.

—Οταν ό κυριος ή ή συρία φορεί τίς παντόφλες άπτες και περπατά μέσα στό δωμάτιο, ή παντόφλες φέγγουν και δέν χρειάζεται άλλο φώς. Αγοράστε άφηνης ένα πρότο τήν κουζίνα. Δέν είνε ανάγκη νά φάγετε γιά να βρήστε το κουζίνα τού ήλετοντού φωτός, γιά νά το πατήσετε νά δηγεί τίς σημαντέες. Βγίσκετε τίς παντόφλες μέ τά πόδια σας, τίς φορείτε και «άψε - σθίνε», έχετε νά άναψε...

—Πρώτης τάξεως φωτισμός, δηλαδή, γιά μεγάλους και μικρούς. Όταν ζεθυμάνει ή μπαταρία, τήν αντικαθιστάτε μέ άλλη.

—Ολόκληρους αιώνες, ποιν νά τεθούν είς ζοήση τά αναυσθητικά ίσπο τής έπιστημης, ή φνίσις, στήν άπελευθεριού ποινίλιαν της, παρηγάνεις ή ένα μαύρο έντομο, τό διπό μπορείται νά κάνει στήν άσθενες τών, δύο θέλουν νά τούς απαλούσιαν. Τό έντομο αιών είνε ή γνωστή μια γηγελαζίτικη (σολοφοτάτη).

—Άπο διάρροα ποιανώματα, άπειδήθη δητή τό έπιτομα αιώνα παραλόνων τά δινάτα των μέ τό κεντρό των, τό ναρκώντων, τά κοιμάντον. Τό φαρμάκι τού βγανεί, δηλαδή, ήτ’ τό κεντρό τής παγγαλιπάτηδος, έχει τήν ίδια ένδειγνει τούς έχει από άλλη ή τό γηλοφορόμιο. Αποκοινίζει εινών και τέλειων τόν άντιλαό της.

—Υπέστερος άπο λίγη ώρα ή δύναμις τού άναιματος περιγράφεται με καΐβαρη παγγαλιπάτηδος, μένουν άνωματα λίγα λεπτά ή έπι μίαν ώς δύο άνες, άναλογως τού ποσού τού δηλητηρίου, ποι ελογείται στό σώμα τους.

—Πάρομα ανάσθητικά μετεπειρίζονται και άλλα έντομα.

—Η σφίκες, μάλιστα, παραλόνων έτοις τίς αρρώδες και τίς βάζουν κοντά στήν αγάπη τους, άνινάνες νά πινθησόν, γιά νά βρούν νωτή τροφή την παρούσια, μάλις βρήστε άπο τό ανγκ.

—Μιά άπο τίς περιεργότερες άποτάσεις τού δικαστηρίων, είνε αναμιβόλως και ή άσολονθη :

—Επειδή ή γηλοπάζια τών γηνανών είνε δργανών έπικανδινον, όσον και τή φρονιά άντια, ποι κρύβονται οι κακοτοίοι στή μέση τους, και έπειδη ή ή κυρίες Χ... και Ψ..., χρησιμοποιήσαν τίς γλώσσες τους ή μία είς βάρος τής άλλης, τό δικαστήριο τίς καταδίκασε νά πληρώσουν πρόστιμο δέκα δολλαρίων, γιατι και ή μια και ή άλλη έπεσαν σέ άδεια, άνάλογον ποράς τό της παρανόμιας άπλοφορίας και ζηήσεως φρονιού άπλοι.

—Η θύρωσαν απήντης έξεδοθή πρό έπων άπο τόν δικαστήριον τής Νέας Υεράστερον Ήνομένων Πόλιτεών τής Αμερικής κ. Μοριστόνων, γιατι ή διώ προκανθερόμενες γηνανών ιρρήσαν τήν ώρα πον έδικαζεστον. Ο δικαστής Μοριστόνων, άφον τίς δικούς έπων μονετικά, κατέπον τίς την πιμάχησες δημιουργίες της παρανόμης δημιουργίες της παρανόμης